

Indenrigs- og sundhedsministeren (Lars Løkke Rasmussen):

Selvfølgelig skal sandheden frem, og det er den også kommet. Sandheden er den meget, meget enkle, at vi i år har stået med en budgetlægning, som har været karakteriseret ved nogle ekstraordinære ting: Det forhold, at 271 kommuner skulle slås sammen til 98, hvor man skulle finde et nyt fremadrettet serviceniveau; det forhold, at man skulle håndtere en omlægning af amtskatterne; det forhold, at man skulle håndtere overtagelsen af amtskommunale opgaver; det forhold, at man skulle håndtere en udligningsreform, hvor vi med åbne øjne flytter ressourcer fra de meget ressourcestærke kommuner til de mindre ressourcestærke kommuner; og det forhold, at budgetlægningen finder sted det første år efter et kommunevalg, hvor der i hvert fald er et vist historisk belæg for at sige, at der kan være samlet strukturelle underskud op. Alle disse ting har kommunerne skullet håndtere.

Til det har der været de ressourcer, der hele tiden har været, og som på fair vis er blevet fordelt, sådan som det også fremgår af det citat fra uvildig side, jeg før gav fra professor Jens Blom-Hansen. Så kunne man måske lige supplere med et sidste citat fra denne professor:

»Det er en kendt sag, at kommuner med en stærk økonomi ikke taler så højt om det som kommuner, der har økonomiske problemer. Det er en del af spillet mellem regeringen og kommunerne.«

Formanden:

Så er det hr. Ole Stavad for et sidste spørgsmål.

Ole Stavad (S):

Der ved indenrigsministeren godt fra vore tidligere debatter, at jeg er lige så optaget af at få at vide, hvem det er, der har fået flere penge, end det var tilsigtet med lovgivningen, så vi får et samlet billede. Når ministeren siger, at sandheden er kommet frem, kan jeg i hvert fald konstatere, at det, som ministeren mener er sandheden, ikke er det, der opleves som sandheden ude i kommunerne. Det her er ikke et spørgsmål om, hvorvidt det er Venstreborgmestre, det er socialdemokratiske borgmestre, eller det er konservative borgmestre.

Den virkelighedsopfattelse går fuldstændig på tværs af partiskel ude i kommunerne, uafhængig af hvilken politisk farve borgmesteren har: at man ikke kan genkende den virkelighed og den sandhed, som ministeren siger eksisterer,

i den virkelighed, man sidder midt i ude i kommunerne og skal forholde sig til.

Derfor synes jeg, at indenrigs- og sundhedsministeren skylder Folketinget, skylder borgmestrene og skylder offentligheden en ordentlig redegørelse om økonomien: Hvad er det, der er sket? Hvorfor er der så stor forskel på det, som indenrigs- og sundhedsministeren anser for at være sandheden, og det, som de kommunalbestyrelser, som sidder og skal forholde sig til virkeligheden derude, anser for at være sandheden? Det ønske om en redegørelse synes jeg indenrigsministeren skulle imødekomme, og så kan vi diskutere med hinanden på ordentlig vis, hvordan vi tilrettelægger noget sådant, så vi får så rigtige oplysninger som muligt.

Indenrigs- og sundhedsministeren (Lars Løkke Rasmussen):

Hr. Ole Stavad forbigår jo helt den del af virkeligheden, der går ud på, at vi har lavet en kommunalreform, hvor vi flytter opgaver for hen ved 30 mia. kr. fra amterne til kommunerne, hvor vi fusionerer 271 kommuner til 98; hvor vi gennemfører en udligningsreform, og hvor vi flytter amtskommunale opgaver og flytter en del af amtskatten. Hele den virkelighed forbigår hr. Ole Stavad meget behændigt, for hr. Ole Stavad giver jo ikke selv nogen anvisning på, hvordan man skulle have grebet det her anderledes an.

Det er sådan set logikkens love, der har talt her, og hr. Ole Stavad ved lige så godt som jeg, at det ikke lader sig gøre at lave nye regnestykker på det her, fordi udligningsreformen, sådan som det også fremgår af det materiale, som Folketinget har haft til rådighed, da man traf beslutningen, hviler på nogle konsistente regnestykker, hvor der indgår fem forskellige faktorer, hvoraf nogle er baseret på nogle DUT-aftaler, der er indgået mellem regeringen, KL og Amtsrådsforeningen på baggrund af en kortlægning af, hvordan de amtskommunale udgifter fordelte sig i 2003. Det lader sig ikke gøre at fremskrive det og lave en ny beregning på det, for der kan meget vel være sket det – og det er jo også noget af det, artiklen kredser om – at når en kommune har indbudgetteret en udgift, der tidligere har været amtskommunal, så har den gjort det på et andet omkostningsniveau end det omkostningsniveau, amtet havde.

Hermed sluttede spørgsmålet.